

[Socialministeren]

finde andre midler til at holde de sociale udgifter under kontrol.

Det bedste er at skabe en sund økonomi, hvor der er tilstrækkelig mange arbejdspladser, så alle arbejdsduelige bliver i stand til at sørge for sig selv og deres familie. Men det kræver, at det altid kan betale sig at tage et arbejde, at lovgivningen ikke opmuntrer til tænkning i offentlig forsørgelse. Det kan kun ske ved, at kontanthjælpsmodtageren, den arbejdsløse, børnefamilien og også førtidspensionisten får mulighed for at skaffe sig en indkomst, uden at det hele på én gang går op i røg, fordi de sociale tilskud bliver sat lige så meget ned.

Det er naturligvis kun en del af løsningen at gøre samspilsproblemerne mindre. Hvis vi skal sætte effektivt ind over for de stigende udgifter til overførselsindkomster, må vi gennemføre mere drastiske omlægninger i socialpolitikken. Omlægningerne må sigte mod at begrænse antallet af personer, der får offentlig forsørgelse. Derfor har regeringen i lighed med den tidligere regering prioriteret en aktivering af modtagere af overførselsindkomster.

Passiv forsørgelse er den værst tænkelige form for hjælp. Vi skal i højere grad omlægge ydelsessystemerne i retning af hjælp til selvhjælp. Hjælpen skal kalde de kræfter frem i den enkelte, som alle er i besiddelse af, og som vores samfund har brug for. Vi skal gøre det ved at stille krav til modtageren, ikke bare et passiviserende krav om at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, men også om ganske konkret at levere en modydelse til understøttelsen i form af en forpligtelse til at indgå i et aktiverende forløb.

Socialpolitik bør i højere grad bygge på gensidighed og udveksling mellem det offentlige og den enkelte. Kun på den måde kan vi bevare selvspekten hos mennesket, kun derved fremmer vi en motivation til at bringe sig ud af afhængigheden af offentlige ydelser. Vi har netop indført en ungdomsydelse for de 18-19-årige. Den knytter kontanthjælpen sammen med et krav om aktiv optræning i form af beskæftigelse og uddannelse.

Regeringen har endvidere foreslået, at ordningen udvides til de 20-årige. Det sker som led i den aktiveringspakke, som Folketinget i øjeblikket forhandler. I pakken indgår også en styrkelse af de aktiverende tilbud til de 21-24-årige kontanthjælpsmodtagere. Det bør være et mål konsekvent at udvide den aktive

linje, efterhånden som vi indhøster de nødvendige erfaringer her.

Den linje er dyrere på kort sigt, men på længere sigt vil det give resultater. Vi må for alt i verden undgå, at store grupper af unge fastlåses i klientrollen. Vi må her udvise en større ansvarlighed i forhold til modtageren af offentlige ydelser. Større ansvarlighed kunne netop være kodeordene for regeringens holdning til, hvordan vi fremover skal indrette de offentlige ydelser.

Regeringen ønsker derfor at ændre finansieringen af overførselsindkomsterne. Økonomiske hensyn må ikke længere begrunde, at en aktiv indsats ikke prioriteres tilstrækkelig højt, og at vi derfor udbetaler passive overførselsindkomster i for lang tid med de ulykkelige sociale følger, som bliver konsekvensen, når mennesket holdes i udsigtsløs ledighed.

Jeg skal her henvise til den refusionsomlægning, som regeringen efter forhandling med KL har fremsat forslag om. Omlægningen vil gøre refusionssatserne for sygedagpenge, førtidspension og kontanthjælp ens. Derved vil refusionssystemet ikke længere tilskynde til en uhensigtsmæssig prioritering af billige, passive ydelser. Tværtimod vil det fremme den størst mulige ansvarsbevidsthed over for de mennesker, hvis sager skal afgøres.

Den udlægning af afgørelseskompetencen i pensionssager til kommunen, som regeringen samtidig foreslår i lovforslag nr. L 62, udtrykker ligeledes et grundlæggende skift i tankegangen fra pensionering til aktivering. Det er meningen, at kommunerne i samarbejde med ansøgeren i langt højere grad end tidligere skal satse på arbejdsmarkedsrettede foranstaltninger, og at kommunerne via de nye organisationsstrukturer og fornyede arbejdsgange på alle måder skal lægge de ydelsesorienterede linjer bag sig. Det skal være synligt for alle, at den aktive tilknytning til arbejdsmarkedet, hvor det overhovedet er muligt, er det bærende formål med den socialpolitiske indsats.

I samme retning ønsker regeringen at omlægge finansieringen af arbejdsløshedsdagpengene. Regeringen ønsker, at forsikringsprincippet får større vægt, at parterne på arbejdsmarkedet i højere grad selv bærer udgifterne til dagpengesystemet. En ændret finansiering vil stimulere økonomisk ansvarlighed hos parterne og dermed begrænse en uhensigtsmæssig